

บาร์เทนเดอร์... สาวโคโยตี้

เพื่อคำจูนกิจการ เธอจึงต้องลุกขึ้นมาเต้น

บุคคณ

ปิยะฉัตร

“ไม่เอาเน่า เดลล์ คุณอยากให้ฉันมีความสุขสุดๆ ไม่ใช่หรือคะ”
 รานิด้า เควิชช์เอนหลังพิงเก้าอี้พลาซมกอน่องเรียวยาวในทางเกนยีนส์ข้าง
 หนึ่งขึ้นโซฟาอีกข้างพลาซมส่งสายตาคู่รุ่มมองไปยังชายที่นั่งหลังโต๊ะ
 ทำงาน มันเป็นห้องทำงานของเขา แต่เวลานี้เธอเป็นเจ้าของมันแล้ว

เดลล์มองเธอด้วยสายตาละห้อยพลาซมหลบหนวดสีขิงของเธอ

“ที่รัก ไม่มีอะไรที่หม่ออยากทำมากไปกว่าการให้คุณมีกรีดสุด
 ยอด แต่คุณถึงขีดจำกัดของคุณสำหรับเดือนนี้แล้ว” เขาตบเอกสารในมือ
 แล้วเอกสารก็สั้นน้อยๆ ขณะที่รานิด้ารวบผมยาวสีเข้มขึ้นบนกระหม่อม
 ทำให้สเวตเตอร์สีฟ้านี้เอบางตึงแนบอกอวบ “คุณเพิ่งเป็นลูกค้าแคส
 อาทิตย์” เขาประท้วง “คุณเพิ่งอยู่ที่นี้แค่ห้าอาทิตย์ เรายึดเครดิตของคุณ
 ออกไปอีกไม่ได้จนกว่าคุณจะอยู่กับเรานานกว่านี้ คุณก็รู้กฎระเบียบดี
 อยู่แล้ว”

รานิด้าไม่เคยเจอกฎระเบียบที่ไม่สามารถยืดหยุ่นได้โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งเมื่อคนที่มีอำนาจยืดหยุ่นกฎเป็นผู้ชาย

“เรามีลูกค้าแน่นร้านในช่วงสองอาทิตย์ที่ผ่านมา” เธอพูดเกลี้ย
 กล่อม “ทุกคนดีมีเหล่า ฉันจะมีบาร์ช็อกโกแลต โดยไม่มีกรีดสุดยอดได้ยัง
 ไงคะ” เธอมองหน้าเขา “คุณเป็นซัพพลายเออร์ของฉันนะคะ เดลล์ ฉันจะ
 ทำยังไงดี” มันคล้ายกับการชู้เวลาเล่นไฟโป๊กเกอร์ หญิงสาวคิดกับตัวเอง
 ใจเย็นๆ และอย่าทำพวามันสลักสำคัญอะไร

เดลล์เคาะนิ้วบนโต๊ะทำงาน “กิจการดีขนาดนั้นเชียว”

“กิจการดีเยี่ยม” รานิดำตอบพลางสยายผมลงคลุมไหล่ และพยายามไม่นำพาต่ออาการเกร็งที่กล้ามเนื้อหน้าท้อง “นิฟเวิร์ทไม่เคยเห็นอะไรอย่างเรามาก่อน แต่มันจะต้องชะลอลงอย่างรวดเร็วถ้าฉันต้องบอกลูกค้าว่าฉันไม่สามารถชงเครื่องดื่มให้พวกเขาได้ ฉันจะต้องไปหาจากที่อื่นหรือเปล่าคะเนี่ย” เร็วเข้า เดลล์...สูบเหยื่อสิ

เดลล์ลั้งเล แล้วพยักหน้า “ตกลง” เขาพูดเสียงเด็ดเดี่ยว “ผมจะยึดเครดิตของคุณออกไปสองอาทิตย์ แต่วันนี้ผมต้องการเงินมัดจำสัก \$500 เพื่อเป็นการแสดงเจตนาดี”

รอยยิ้มช้าๆ ผลิบานขึ้นบนใบหน้าหญิงสาวขณะที่เธอถอนใจโล่งอกเบาๆ แทบไม่ได้ยิน “ไม่มีปัญหาค่ะ” เธอตอบ “เงินสดได้มั๊ยคะ”

“เงินสดดีเลยสำหรับผม ระหว่างที่เราเตรียมการ ผมจะเล่าให้คุณฟังเรื่องข้อตกลงที่แสนหวานที่ผมสามารถให้คุณได้สำหรับเบียร์สดของคุณ เราเพิ่งเปิดบัญชีกับแซม อัดัมส์ได้”

“ฉันชอบของหวานอยู่แล้วค่ะ เดลล์” เธอพูดเสียงเอื่อยๆ “บอกมาเลยคะว่าคุณคิดอะไรอยู่”

มันเป็นหนึ่งในวันที่อากาศสดใสของฤดูร้อนที่ท้องฟ้าสว่างจ้าจนแทบตา รานิดำขับรถปิคอัพคันเล็กๆ ของเธอไปตามถนนด้านหลังของไรต์ ไฮส์แลนด์ และชนสินค้ากระดาษะมากมายกลับบาร์ที่กลายเป็นชีวิตจิตใจของเธอ พลังคิดถึงข้อตกลงของเดลล์ในรอบแปดเดือนที่ผ่านมา... เมื่อเธออายุสามสิบเมื่อไหร่...รานิดำคาดหวังให้บาร์ของเธอเดินหน้าเหมือนเครื่องปั๊มเงิน เธอหวังให้มันผุดกันไกลกับบาร์เถื่อนที่เป็นกิจการล่าสุดของเธอที่โลเวลในแมสซาชูเซตส์

รานิดำเคาะนิ้วบนพวงมาลัยรถ แล้วก็เอื้อมมือไปกดปุ่มโทรด่วน

บนมือถือ และฟังเสียงสัญญาณที่บอกว่าโทรศัพท์กำลังดังห่างไปสี่รัฐ
“ฮะโหล” เสียงพึมพำรับสายกึ่งงัวเจียดและอู้อี้มาก
รานิด้าเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์

“ฉันโทรจากกระทรวงสาธารณสุขนิวยอร์กค่ะ” เธอปีบเสียง
แหลมสูงกว่าเสียงพึมพำแหบพร่าตามปกติของเธอ “ฉันกำลังตามหา
เดฟลิน เควิร์ช” หุ่นส่วนของบาร์กส์โต้ เราได้รับแจ้งว่ามีเชื้อแบคทีเรีย
แซลมโมเนลลาระบาดในห้องครัวของคุณ”

“ว่าไงนะครับ” เห็นได้ชัดว่าสมองของเดฟยังงัวเจียด

“เชื้อแบคทีเรียแซลมโมเนลลาค่ะ คุณเควิร์ช” รานิด้าตอบเสียง
เผ็ดร้อนอย่างสนุกสนาน “ลูกค้าของคุณไม่สบายหลังจากจากร้านของคุณ
เราอยากให้คุณไปรับคำร้องด้วยค่ะ”

“แต่ผมไปไม่ได้... ผมอยู่ที่บัลติมอร์” เขาพูดเสียงงัวเจียดงุนงง
ขณะที่รานิด้าก่อกวนหัวเราะ

“นั่นไม่ใช่ปัญหาของเราค่ะ เราต้องการคำตอบ และต้องการ
เดี๋ยวนี้ด้วย”

“แต่เราไม่ได้ขายอาหารด้วยซ้ำ” รานิด้าน้องสาวผมเป็นหุ่นส่วน
ที่บริหารจัดการที่นั่น เธอจะ...” เสียงเขาเลื่อนหายไป “นิด้าใช้มัย นัน
เธอใช้มัย”

รานิด้าหัวเราะคิกคัก “ตาสว่างได้แล้ว คนไข้เขา” หญิงสาวเลี้ยว
รถไปบนถนนรัฐ 38 มุ่งหน้าไปนิวยอร์ก “พี่ทำอะไรอยู่บนเตียงจ๊ะ ฉัน
จำได้ว่าพี่ไม่เคยนอนตื่นสายขนาดนี้นี่นา”

“อ้อ พี่ออกไปเที่ยวกับเพื่อนผู้ชายสองสามคนเมื่อคืนนี้” เขา
ครางเบาๆ “คุณพระช่วย หัวพี่”

“ใช้กรรมละสิ”

“นี่ยังไม่ใช่ว่า” เสียงเขาแห้งผาก “พี่ต้องใช้กรรมแน่ๆ เมื่อเมลิสสา

กลับจากข้อปิ้งกับน้องสาวมาเจอพี่”

“โทษฐานที่พี่ออกไปเที่ยวกับเพื่อนนะรี ฉันว่ามันไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนเลย”

“เธออยากให้พี่พาเธอไปทานอาหารค่ำเมื่อคืนนี้ แต่พี่ออกไปเที่ยวกับเพื่อนผู้ชายแทน มันเป็นวันเกิดของไรเลย”

“พี่ไม่ใช่คนที่คลั่งงานปาร์ตี้สักหน่อย คนเราก็คงต้องออกไปเที่ยวบ้างนานๆ ครั้ง บอกเธอสิจ๊ะว่ามันเป็นเรื่องปกติ” รานิด้าพยายามคิดหาคำพูดดีๆ “ฉันรู้ว่าเธอสวยเจ็ดและพวกพี่หมั่นกันแล้ว เดฟ แต่นั่นมันฟังไม่สู้ดีนักสำหรับคนที่คิดจะแต่งงานกัน พี่แน่ใจหรือจ๊ะว่าเมลิสสาคือคนที่ใช่เลย”

“เวลาที่ทุกอย่างเรียบร้อยดี พี่จะไม่รู้จักอึมในตัวเมลิสสาเลย เธอมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อเมลิสสาเวลาที่เธอมาเยี่ยมเรา เพราะเมลิสสาเป็นคนขี้หึงนิดๆ” เขาพูดแล้วหาวหวิดเสียงดังจนรานิด้าได้ยินทางโทรศัพท์

“ฉันเป็นน้องสาวพี่ เธอจะหึงฉันไปทำไม” รานิด้าถามอย่างงุนงง เขาหัวเราะ “เวลาที่เราออกไปด้วยกัน ผู้ชายทุกคนจะมองแต่เธอ” “เมลิสสาหมั่นกับพี่แล้ว เธอจะแคร์ไปทำไมว่าผู้ชายอื่นกำลังมองใคร” รานิด้าสงสัย

“ความภาคภูมิใจมันไม่รู้สิ พี่รู้ว่าเมลิสสาเป็นคนรักษาเรื่องแบบนี้มาก”

รานิด้าส่ายหน้า เธอไม่เข้าใจจริงๆ เธอไม่ไว้วางใจเมลิสสา ไม่ว่าเดฟจะหลงเมลิสสามากแค่ไหนก็ตาม

“แล้วยังไง พี่ออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆ และเธอกลัวว่าพี่จะออกไปมั่วกับผู้หญิงอื่นยังงั้นรี”

“คุณพระช่วย พี่ต้องหาเอสไพร์นกินสักหน่อย” เดฟพิมพ์ “พี่จะใช้โทรศัพท์แบบไร้สาย” เสียงโทรศัพท์ดังกริ๊ก แล้วเธอก็ได้ยินเสียงพี่ทำ

พี่ชายเดิน คิดว่าเขาคงจะไปหายายาน “ไม่รู้สิ บางทีเมลิสสาอาจจะมียสิทธิ์โกรธก็ได้นะ เรากำลังจะแต่งงานกันในอีกห้าเดือน พี่ควรจะออกไปเกี่ยวกับเธอ เมลิสสาบอกพี่เสมอว่าเธอต้องยอมสละอะไรหลายๆ อย่าง เพื่อให้ความสัมพันธ์ไปรอด”

ฟังเหมือนเมลิสสาเบี้ยบ รานิดำคิด เธอระแวงแฟนสาวคนนี้ ของพี่ชายนับตั้งแต่เธอพบว่าเมลิสสาลากพี่ชายเธอไปหาที่ปรึกษาเรื่องการมีชีวิตคู่ รานิดำถอนใจ

“ใช่จ๊ะ แต่ระวังอย่าประนีประนอมจนถึงขั้นไม่รู้ตัวอะไรก็แล้วกัน”

“พี่แค่กำลังพยายามคิดว่าจะทำเรื่องนี้ยังไงให้ถูกต้องเท่านั้นเอง เรามายอมรับความจริงกันดีกว่าว่าเราไม่ได้เรียนรู้อะไรจากพ่อแม่เรามากนัก”

“เราได้เรียนรู้อยู่แล้ว” รานิดำพูดโดยไม่คิด “อย่าให้ใครเข้าใจว่าคุณมากเกินไป ไม่งั้นคุณจะต้องเสียใจ”

“เธอช่างแกร่งเหลือเกิน” เขาประชดน้องสาวอย่างอ่อนโยน “ชีวิตแต่งงานไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรนักถ้ามันทำอย่างถูกต้อง”

“อีกเดี๋ยวพี่ก็จะทำให้ฉันคิดว่าเราโตมาคนละบ้าน ฉันรู้ว่าพี่แก่กว่าฉัน พี่อาจจะจดจำช่วงดีๆ ของพ่อกับแม่ได้ แต่เราทั้งคู่ดีที่มันห่วยแค่นั้น” เธอทำเสียงขึ้นจมูกดูถูก “แทบจะเหมือนกับเอาป้ายเชิญเตะแรงๆ ตีตไว้บนก้นของพี่”

รานิดำได้ยืนเสียงเปิดฝาทามด้วยเสียงน้ำไหล จึงเดาว่าพี่ชายต้องเจอขวดยาแก้ปวดแล้ว

“โอเค” เขาพูดแล้วถอนใจ “ค่อยยังชั่ว เธอคงไม่ได้โทรมาเพื่อทำลายบรรยากาศยามเช้าของพี่หรอกนะ มีเรื่องอะไร”

“ฉันเพิ่งไปหาผู้จัดการจำหน่าย และเดลล์เสนอให้ฉันเสริมเบียร์สดแถม อัดมัสไว้ที่ร้านในราคาที่ดีมาก เป็นการเซ็นสัญญาระยะยาว มัน

ยังคงแพงกว่าอยู่ดี แต่ฉันคิดว่าน่าจะขายมาใช้หนี้ได้ ลูกค้าที่เข้ามาในร้านไม่ได้อยากตีไม้กับทุกคน”

“เธอเป็นผู้จัดการ” เขาบอก “ถ้าทุกอย่างยังเหมือนเดิม พี่จะเป็นแค่ผู้ร่วมลงทุนเฉยๆ แต่ไม่ได้ร่วมบริหารกิจการ”

“ปัญหาก็คือการขยายกิจการ เราจำเป็นต้องปรับเงื่อนไขการค้าของเรากับเซลล์ เราต้องวางเงินมัดจำเยอะขึ้นและจ่ายมากขึ้น” เธอหิรตาลง “มันจะเป็นเรื่องดีในระยะยาว แต่ต้นทุนตอนเปิดตัวทำให้ฉันผะนินๆ”

“พี่เห็นตัวเลขแล้ว ดูเหมือนว่ากิจการจะเริ่มต้นค่อนข้างอืดนะ”

รานิด้าขบริมฝีปาก “แล้วมันจะดีเอง แต่ฉันอาจต้องการเงินทุนในการดำเนินการมากขึ้นอีกนิดในเดือนหน้า”

เดีฟถอนใจ “นิด้า พี่อยากช่วยเธออยู่หรอก แต่พี่ต้องเก็บเงินไว้ซื้อข้าวของแต่งงานด้วย เธอแน่ใจอะว่าเราจำเป็นต้องทำเรื่องนี้ ตัวเลขล่าสุดที่เธออีเมลมาให้พี่ดูไม่สู้ดีนัก”

“เดีฟ เราเพิ่งเปิดได้แค่เดือนเดียวเองนะ” เธอพูดอย่างมีเหตุผล พลังจับพวงมาลัยแน่น “พี่ไม่อาจคาดหวังกำไรจากบาร์เปิดใหม่ในปีแรกได้หรอกนะจ๊ะ เราเคยคุยเรื่องนี้กันแล้ว แต่ถึงจุดคุ้มทุนเราก็โชคดีแล้ว”

สิ่งที่เธอไม่ได้พูดออกมาก็คือ ต่อให้ต้องออกไปยืนกลางถนนเพื่อจุดลูกค้าเข้าร้าน เธอก็จะทำได้ไม่นานถ้ารถกลับคืนให้เดีฟตอนสิ้นปีแรก

ถ้าไม่ใช่เพราะเดีฟ ตอนนี้เธอก็คงยืนทะเลาะอยู่ในเมืองเล็กๆ แมสซาชูเซตส์ และพยายามเก็บเงินทุกเพนนีเพื่อหวังว่าสักวันหนึ่งจะมีร้านเป็นของตัวเอง เดีฟยอมเสี่ยงกับเธอเหมือนที่เขาเคยยอมเสี่ยงเมื่อหลายปีก่อนหลังจากพ่อของพวกเขามาถึงแก่กรรม เมื่อเธอมาลงเอยที่ระเบียงหน้าบ้านเขาในสภาพเด็กวัยรุ่นที่ไม่มีที่หนีให้ไป เวลานี้เธอมีอะไรบางอย่างเป็นของเธอเองแล้ว เธออยากให้รู้สึกได้ประสบความสำเร็จ

มากกว่าอะไรทั้งหมด... เพื่อเดฟ
เพื่อตัวเอง

เดฟกระแอมเบาๆ “ฟังนะ นิต้า พี่ไม่อยากเป็นหนี้เพิ่ม พี่กำลังสงสัยว่าสภาพการเงินในปัจจุบันของเราบังคับให้เราเลื่อนเรื่องเปียร์แฮมอัดัมส์ออกไปก่อนจนกว่าธุรกิจของเราจะมั่นคงมากกว่านี้หรือเปล่า”

รานิด้าคิด “ฉันประเมินไว้ว่าจะต้องลงทุนเพิ่มอีกประมาณ 10 เปอร์เซนต์ ซึ่งอาจจะทำยอดขายในระยะยาวเพิ่มขึ้นอีก 12 เปอร์เซนต์ มันจะคุ้มทุนใน...” เธอขบตัวเลขในสมอง “ฉันคิดว่าประมาณสามเดือนนี้เป็นการประเมินแบบคร่าวๆ นะจ๊ะ” เธอเสริม

“ในบริษัท พี่ต้องทำตามกฎจ๊ะ” เธอตอบพร้อมรอยยิ้ม

“ซึ่งเธอไม่ค่อยปฏิบัติตามกฎเท่าไรหรอก”

“ใช่จ๊ะ” เธอยอมรับ “เขาเป็นว่าฉันคำนวณตัวเลขไว้บ้างแล้ว เราจะคุยรายละเอียดกันทีหลังนะ อ้อ ตอนนี้นักกิจการกำลังดีขึ้นเรื่อยๆ นะ”

“งั้นรี เป็นเพราะฝีมือเธอหรือว่าเป็นเพราะคนบอกต่อ”

“อ้อ ทั้งสองอย่างรวมกันจ๊ะ” มุมปากเธอโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม “ฉันมานั่งคิดว่าทำไมผู้คนถึงชอบไปเที่ยวบาร์”

“เพื่อพูดคุยเรื่องปรัชญาในแง่มุสลิมๆ งั้นรี”

รานิด้าหัวเราะ “ไม่ใช่จ๊ะ เพราะเหล้า ดนตรี และเซ็กซ์” เธอตอบตรงๆ “เราให้บริการทั้งสามอย่างนี้ และเรามีลูกค้าแน่นทุกคืน เรามีเหล้า เรามีใบอนุญาตให้มีการแสดงดนตรีสด ฉันกำลังจะเริ่มจ้างวงดนตรีมาเล่นทุกคืนวันเสาร์ เราจะเก็บค่าบริการจากลูกค้ามาจ่ายค่าจ้างวงดนตรี”

เกิดความเงิบขึ้นครู่หนึ่ง “แล้วเรื่องเซ็กซ์ล่ะ” เดฟสงสัย

รานิด้ายิ้มกว้าง “พี่ว่าไงล่ะ ฉันถึงทางตันในเรื่องนี้”

“การประชาสัมพันธ์ของเธอฟังดูดี เธอบอกว่ากิจการกำลังก้าวหน้า และเธอจะทำอะไรบางอย่างเพื่อให้มันประสบความสำเร็จ เธอจะ

ทำอะไร”

“ไม่เข้าใจอะ” รานิด้าโกหก เธอพยายามกลั่นหัวเราะ

“อย่าแกล้งโง่ไปหน่อยเลย นิด้า” เด็ฟพูดเสียงดังขึ้น “พี่รู้จักเธอดี เธอมีเจตนาอะไร คงไม่ทำให้เราต้องถูกปิดกิจการหรอกนะ นิด้า”

“ฉันไม่เข้าใจที่พี่พูดเลยสักคำ เด็ฟ ฉันจะวางสายแล้ว” รานิด้า ปิดดูมแจเพื่อตัดสายแล้วหัวเราะกับตัวเอง สิ่งที่จะทำมันไม่ทำให้เธอ ต้องถูกปิดกิจการหรอก

เธอคิดว่าไม่

“เหมือนเดิมใช่ไหมครับ เดอร์ม็อท” โลกาน โอ’ดอนเนลมองชาย ชราร่างเล็กนัยน์ตาสดใสที่หัวศอกบนบาร์แล้วอลนัทซัดมันวับ พลัง เคาะนิ้วตามจังหวะเสียงซอที่กำลังดังเบาๆ มาทางลำโพง

“เหมือนกับที่คุณบอกคุณเคยเสิร์ฟฉันนั่นแหละ หนูมโลกาน” เดอร์ม็อทตอบอย่างเริงร่าพลางลูบผมสีขาวยที่เหลือน้อยมากนั้ก “บาร์ โอ’ ดอนเนลยังเป็นที่เดียวในเมืองนี้ที่เสิร์ฟเหล้าเป็น”

โลกานเอียงแก้วได้ก๊อกแล้วปล่อยเหล้ากินเนสไชลลงแก้ว

“เป็นเพียงเศษเสี้ยวเล็กๆ ของไอร์แลนด์ในเมืองนี้ เดอร์ม็อท”

เขาตอบ

“พูดแล้วฟังเหมือนกับว่าคุณมาจากเคนต์ตี้ เคอร์รี่นั่นแหละ” เดอร์ม็อทพูดแล้วหันกลับไปกวาดตามองสำรวจผับที่ดูเป็นกันเองสบายๆ ทุกพื้นผิวดูเริงรองด้วยไม้ นับจากพื้นไม้กระดานกว้างไปจนถึงเพดาน ผ่านานลูกไม้แขวนไว้ตรงหน้าต่างบานกว้างที่มองออกไปเห็นแสงโพล้เพล้ “ไม้สีเข้มกรุเป็นช่องๆ ติดกระจกสีสีนํ้ามันกั้นผับและภัตตาคารแห่งนี้ออกเป็น คอกที่นั่งที่มีม้านั่งยาวบุขนวมที่ซึ่งลูกค้าประจำชอบนั่งพักผ่อนและวางแก้ว

เครื่องตีไม้รับโน้ตที่มีขาหยั่งอยู่ข้างล่าง หิ้งชั้นที่ทอดยาวรอบเพดานมีหนังสือเก่า ของเล่นกับขวดโบราณ ล้วนให้ความรู้สึกถึงกาลเวลาที่ผ่านไป

หญิงสาวผมแดงร่างผอมสูงคนหนึ่งติดตามไปสำหรับใบหน้าผอมๆ ของเธอเดินมาวางถาดลงบนบาร์

“บาสสอง กินเนสหนึ่ง เมอร์ฟีหนึ่งค่ะ โลแกน” เธอพูดเสียงกระปรี้กระเปร่าสำเนียงเคาน์ตี้

“เร็วทันใจคุณแน่ ฟิโอนา”

“ถ้าเร็วทันใจฉันล่ะก็ ฉันอยากเอาเครื่องตีไม้กลับไปให้ลูกค้าฉันเดี๋ยวนี้เลย” เธอขยิบตา

โลแกนมองเดอร์ม็อทขณะรอกินเนสอีกแก้ว “ผู้หญิงไนไอร์แลนด์ ขี้รำคาญแบบนี้กันทุกคนหรือเปล่า”

เดอร์ม็อทพยักหน้าหงิกหงัก “ใช่ และยังแย่กว่านั้นอีกเล็กน้อยด้วย” เขาบอก “ผมถึงได้มาที่นี่ไง”

“ฉันคิดว่าคุณมาที่นี่เพื่อแสวงหาโชคกลางของคุณเสียอีกคะ เดอร์ม็อท” ฟิโอนาพูดพลางเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“นั่นก็ด้วย” เขาพูดเสียงกระอักกระอัก

โลแกนเบนความสนใจของเขาไปที่เครื่องตีไม้อื่นๆ มีตัวหนังสือเขียนด้วยสีบนไม้เหนือศีรษะเขาว่า ไม่มีคนแปลกหน้า มีแต่มิตรที่ยังไม่เคยเจอเท่านั้น โลแกนมองออกไปที่ผับและรู้สึกสบายใจเหมือนได้ดื่มกาแฟร้อนๆ ในยามเช้าที่หนาวเย็น เขาเลื่อนแก้วกินเนสไปตามบาร์ให้เดอร์ม็อท

ชายหนุ่มผอมสูง ผมดำยุ่งเหยิงเดินตัวปลิวเข้ามาในผับ ฟิโอนาชายตามองเขาและอ้อยอิ่งสายตานานไปนิด แล้วก็หันมาตรวจดูเครื่องตีไม้ในถาดด้วยท่าทางที่สนใจให้ดูเหมือนไม่ยี่หระ “ดีใจ ที่ร็อคสตาร์อย่างคุณตัดสินใจมาร่วมงานกับเราคะ โคลิน โอ’ดอนเนล”

โคลินมองเธอด้วยสายตาเห็นชั้นพลางเดินไปข้างหลังบาร์ “ถ้า

ผมรู้ว่าคุณอยู่ที่นี้ ผมคงเลิกซ้อมเร็วกว่านี้แล้ว ฟิโอนาที่รัก” เขาเลียนสำเนียงของเธอ

“ใช่ละ รอให้น้ำท่วมหลังเปิดกอน” เธอตอบโต้พลางยกถาดที่มีเครื่องดื่มเต็มถาดแล้วเดินจากไป

โลแกนมองน้องชายเขา “นายมาสาย” ทั้งคู่มีผมสีเข้ม ตาสีฟ้า สดตามสายเลือดชาวเบลล์ไฮริชเหมือนกัน แต่โลแกนได้ผมยาวปานกลาง เพื่อความสะดวกสบาย สองพี่น้องเหมือนกันแค่นี้เอง โคลินมีสีหน้าเปิดเผย รอยยิ้มกว้างพร่าหัวเราะ โลแกนมีดวงตาคมเข้มและแก้มตอบ ดูเข้มกว่า และน่าสนใจกว่า คล้ายกับคาราเมลเข้มข้นเทียบกับน้ำตาลทรายขาว

โคลินผูกผ้ากันเปื้อน “โทษที ซ้อมเกินเวลาไปหน่อย เรา กำลังจะออกเพลงใหม่” เขาส่ายหน้าเศร้าๆ “ผมพยายามรีบแล้ว แต่ถูกตำรวจเรียก”

แสงไฟลัดของปลายฤดูร้อนลำแสงสุดท้ายทอดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างบานกว้าง

“มีใครรู้มั๊ยว่าพวกเขาทำอะไรที่บาร์ใหม่ย่านวอชิงตัน สแควร์” โลแกนถามพลางนึกสงสัยเรื่องโทรศัพท์ SOS ที่เขาได้รับจากเพื่อนเมื่อ บ่ายนี้

เดอร์มอทโบกมือพลางตีหน้ายักๆ “ความวุ่นวายคือสิ่งที่พวกเขาทำถ้าคุณถามผม เมื่อคืนนี้ผมเดินผ่านที่นั่นตอนกลับบ้าน มีผู้หญิงไปไม่เปลี่ยหลายคนยืนเต็นรำบนบาร์ ผู้คนบนถนนก็เลยสร้างความวุ่นวาย น่าดู” เขาตมกินเนสแล้วกระแทกแก้วลงบนบาร์ตามเดิม

“น่าจะถูกสั่งปิดนั้กเขียว ไม่เหมาะสมเอาซะเลย”

โคลินมองหน้าโลแกนแล้วเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“ผู้หญิงไปไม่เปลี่ยเต็นรำบนบาร์จันนี้ บางทีผมน่าจะไปสำรวจ ดูสักหน่อยนะ” เขาทำท่าจะถอดผ้ากันเปื้อน

“ฟิโอนาวางตาลลงบนบาร์ “ผู้หญิงโป๊ไม่เปลือยอะไรกันหรอก”

“บาร์ใหม่น่านวอชิงตัน สแควร์”

“อ้อ พวกแบ็ตเกิร์ล”

“คุณรู้อะไรบ้าง” โลแกนถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

ฟิโอนายักไหล่พลางรื้อออเดอร์ใส่โคลินแล้วหันไปหาโลแกน

“ไม่มากนัก พวกเขาเพิ่งเปิดกิจการเมื่อสองสามอาทิตย์ก่อนเอง”

“ไม่เหมาะสม” เดอร์ม็อทพิมพ์ซ้ำอีกครั้ง

“ไม่เห็นเป็นไรเลยคะ” ฟิโอนาแย้งพลางทำศอกข้างหนึ่งบนบาร์

“แค่บาร์เทนเดอร์เดินร่ำเล็ก ๆ น้อย ๆ เวลาที่พวกเขานึกอยากเดิน และใส่เสื้อผ้าเต็มยศเรียบร้อย ไม่เห็นผิดตรงไหนเลย” เธอตัวดียวตามองโคลินที่กำลังรินวิสกี้ “ฉันว่ามันน่าสนุกออก”

“อยากร่วมวงละสิ ฟิ” โคลินถามพลางวางแก้วเหล้าลงบนถาดของเธอ แล้วคว้าแก้วอีกใบมาเติมน้ำผลไม้หมักในเวลาเดียวกันด้วย

เธอมองเขาด้วยสายตาขุ่นมัว “ฉันน่าจะลองนะ พวกเขาดูเหมือนจะได้รับความชื่นชมจากคนแถวนี้ไม่น้อย”

โคลินเปิดขวดนิวคาสเชิล “ไม่เอาน่า ฟิ คุณเป็นสาวน้อยไอริช หน้าใสของเรา ไม่ใช่แบ็ตเกิร์ล โป๊ไม่เปลือย”

“อย่าเพิ่งด่วนสรุปว่าคุณรู้ไปหมดทุกอย่าง โคลิน โอ’ดอนเนล” เธอพูดเสียงแผ่วร่อนพลางยกถาดขึ้นเดินจากไป

“จัดการได้ดีจริงๆนะ” โลแกนพูดเสียงเรียบ

“ผมพูดอะไรผิดไปหรือ” โคลินถามอย่างงุนงง

โลแกนหันหน้าพลางถอดผ้ากันเปื้อนออกและสาบานในใจว่าจะไม่ยุ่งกับเรื่องนี้

“ช่างมันเถอะ นายเฝ้าบาร์นะ ฉันจะไปดูที่นั่นเอง”

“ทำไมฟิถึงเป็นฝ่ายไปดู” โคลินโวย

“อาจเป็นเพราะฉันอยู่ที่นี้ตั้งแต่อายุสิบเจ็ด และนายมาทำงาน
สายไปหนึ่งชั่วโมงครึ่งก็ได้มั้ง” โลแกนโยนผ้ากันเปื้อนลงตะกร้าหวาย
แล้วมุดลอดใต้ทางออกของบาร์

“จ๊นรอะ ผมว่าเป็นเพราะพี่ไม่มีนัดกับสาวไหนเลยในทศวรรษ
นี้ พี่แต่งงานกับบาร์นี่ มันไม่ดีต่อสุขภาพนะ”

โลแกนหันมามองโคลินอยู่นาน

“นายมีข้อสงสัยเกิดขึ้นเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของฉันอีกมั๊ย”

“นอกเหนือจากความจริงที่ว่าพี่ไม่มีชีวิตส่วนตัวนะรี” พอโลแกน
ถลึงตามอง โคลินก็ถอย “เฮ้ ผมรู้่นา ผมรู้ มรดกครอบครัวอยู่ในมือพี่
แต่การละเว้นเหล้าและเชกซ์เป็นเรื่องที่ผู้คนนิยมกันมากในยุคนี้ละ”

“พูดจบแล้วยัง”

โคลินฉีกยิ้มกว้าง “ยัง แต่ถึงพูด พี่ก็คงไม่ฟังอยู่ดี ไปดูสาว ๆ
ไปไม่เปลืองพวกนั้นเถอะ อย่าลืมจดบันทึกไว้ด้วยนะ จะได้เล่าให้ผมฟังได้”

โลแกนทำเสียงขึ้นจมูกดังพรี๊ดแล้วเดินไปที่ประตู

“ระตัวหน่อยนะ หนู่มโลแกน” เดอร์ม็อทแนะนำ “สาว ๆ พวก
นั้นจะทำให้ผู้ชายมีปัญหา”

โลแกนได้ยินเสียงเพลงกระหึ่มก่อนที่จะเดินเข้าไปใกล้คิว
พวกว้าที่ลูกค้ายืนหงุดหงิดอยู่ใกล้ประตู บางคนเคาะเท้าเข้ากับจังหวะ
เพลง เขาต้องช็อกแน่ถ้ามีใครในคิวอายุเลยยี่สิบสาม เขาจำชายร่างใหญ่
ล่ำที่ยืนหัวแถวได้

“เฮ้ เบนนี่”

“เฮ้ โลแกน ทำไมนายไม่อยู่ชงเหล้าที่ร้าน” เสียงโห่ร้องดังลอด
จากประตูที่เปิดอ้าข้างหลังเขา

“ผมคิดจะแวะมาดูว่ามีอะไรใหม่ในละแวกบ้านเราบ้าง” และมาเพื่อช่วยเหลือเพื่อน เมื่อหกปีก่อน เดฟ เควิชซ์เป็นผู้รับเหมาก่อสร้างที่มาทำการซ่อมแซมร้านของโอ’ดอนเนล ทั้งสองสนิทกันเพราะชอบเล่นเรือและชอบดนตรีเหมือนกัน เวลาที่เดฟโทรมาขอความช่วยเหลือ ช่วยดูแลยาให้น้องสาวฉันสร้างปัญหาให้กับตัวเองด้วยนะ เดฟขอร่วมมิตรภาพของพวกเรามั่นแน่นแน่นอนโลแกนทำอะไรไม่ได้นอกจากรับปากว่าจะช่วยให้น้องสาวที่เขาไม่เคยเจอคนนี้ให้เดฟ

เบนนี่วาดมือไปทางบาร์ “เชิญ”

โลแกนเดินเข้าไปในประตูสู่สถานที่ที่เหมือนโรงพยาบาลโรคจิต เสียงเพลงดังมากจนกำแพงบะเคาะเสียง สบตได้ทีสั้ันหมุนอยู่เหนือบาร์ที่ทอดตามความยาวของห้อง อย่างน้อยเขาก็คิดว่ามันเป็นบาร์ มันบอกยากเพราะมีผู้คนยืนขวางเป็นกำแพงอยู่ตรงหน้ามัน และเหนือศีรษะคนพวกนั้น เขาเห็นผู้หญิงสองคน...

ทั้งสองเดินไปเดินมาตามบาร์ สะบัดผมพริ้วพริ้ว สายไปตามเสียงเพลง สลับกับกระแทกกันและบดเบียดกันเป็นครั้งคราว คนดูที่ส่วนใหญ่เป็นชายหนุ่มผิวปากและให้ร้องทุกครั้งทีสะโพกกลมกลิ้งของทั้งสอง สายอยู่เหนือพวกเขา คนหนึ่งผมบลอนด์อีกคนผมแดง ทั้งคู่เดินท่าเดียวกันบ้าง ต่างคนต่างเดินบ้าง แล้วก็เดินไปหาเสาทองเหลืองที่คนละด้านของบาร์เพื่อหมุนไปรอบเสา

ข่าวลือเรื่องสาวปีไม่เปลี่ยนพวกนี้พูดเกินความจริง พวกเขาใส่กางเกงรัดสะโพกฟิตเบรียะ เสื้อตัวนิ้ดเดี่ยวที่ถูกออกแบบเพื่ออวดร่องอกอวบกับหน้าท้องสีแทน ไม่มีอะไรน่าบัดสีบัดเถลิงมากไปกว่าที่คุณเห็นในข้อปั้งมอลทั่วไป

โลแกนยิ้มเศร้าๆ บางทีโคลินอาจพูดถูกเรื่องที่เขาแต่งงานกับผัวสองสาวบนบาร์มีเจตนาจะยั่วเย้า แต่ยั่วเขาไม่ขึ้นเลย

แต่ดูเหมือนว่าจะได้ผลกับลูกค้าที่เหลือที่ส่งเสียงให้ร้องลั่นบาร์สาวผมแดงนั่งยองๆ บนบาร์กับขวดเตกิล่า แล้วเธอก็รอกเตกิล่าใส่ปากเด็กหนุ่มที่แหงนหน้ารอ เขาดื่มอึกๆ ขณะที่เพื่อนๆ ช่วยกันนับหนึ่งถึงสิบ แล้วเขาก็ยืดตัวตรงจึกยิ้มกว้าง พลังประสานมือทั้งสองข้างไว้เหนือศีรษะยังกับนักต่อสู้ที่ได้ชัยชนะ

โลแกนถอนใจ ดูโซว์นี่แค่ครึ่งชั่วโมงก็ยังถือว่ามากเกินไป มันจะต้องเป็นคำคืนที่ยาวนานมากถ้าเขาต้องอยู่ที่นั่นนานเกินกว่าสองสามนาทีก

บาร์ที่มีลูกค้าแน่นขนัดคือสิ่งที่เธออยากเห็น รานิดำคิดขณะรินเครื่องดื่มมือเป็นระวิง เคียวกำลังสะบัดเรื่อนผมยาวสีบลอนด์อยู่บนบาร์ และเดินรำคู่กับเบลลินดาผมแดง ขณะที่โลแกนและมิเชลช่วยเธอเสิร์ฟเครื่องดื่มให้ลูกค้า

เสียงเครื่องเก็บเงินคือเสียงเพลงยั่วยวนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากหลายสัปดาห์ที่มีลูกค้าน้อย ถ้าเธอสามารถทำให้บาร์มีลูกค้าเต็มแบบนี้เป็นประจำ ปัญหาการเงินของเธอก็จะกลายเป็นแค่ความทรงจำ

“ฉันจะไปเดินรอบๆ แว่บหนึ่ง” เธอบอกมิเชล แล้วมุดลอดใต้ทางออก หน้าที่ส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการบาร์ของตัวเองหมายถึงการต้อนรับผิดชอบต่อทุกแง่มุมของมัน ต้องรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งข้างนอกและข้างใน ผู้จัดการที่ดีต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในกิจการของตัวเอง

รานิดำเดินฝ่าผู้คนรอบบาร์ พยายามตามองออกไปข้างนอก เธอก็เห็นว่าคิวลูกค้ายาวกว่าที่เธอเห็นเมื่อครู่ก่อนเท่าตัว

“การจรรजरดูเป็นยังงั้บ้าง เบนนี่” เธอกระซิบถามยามเฝ้าประตู

“เราให้ลูกค้าเข้าไปประมาณเศษสามส่วนสี่ของความจุของบาร์ครับ” เขาตอบ

เธอสามารถให้ลูกค้าเข้าพร้อมกันที่เดียวหมดทุกคนได้ แต่การเข้าคิวมันทำให้น่าตื่นเต้น รานิดำดูนาฬิกาข้อมือ “ให้ลูกค้าเข้าคิวจนกระทั่งห้าทุ่ม แล้วก็ปล่อยให้ทุกคนเข้าไปเต็มพิกัด”

เบนนี่ฉีกยิ้มกว้าง “แล้วแต่จะบัญชาครับ หัวหน้า”

๒
๖ โฉมหน้าของแดนเซอร์คนหนึ่งก้าวลงมาดูแลบาร์ แดนเซอร์อีกคนจะกระโดดขึ้นไปแทนที่ โลกแดนดินหนีจากผู้คนที่บาร์ด้วยความรู้สึกเบื่อหน่าย และเริ่มเหลียวมองรอบๆ ที่นี้ดูกว้างใหญ่กว่าที่เห็นในครั้งแรก มันทอดยาวเลยบริเวณบาร์ และกว้างออกเป็นบริเวณที่เต็มไปด้วยโต๊ะบิลเลียดสองตัว และโต๊ะกับเก้าอี้ในส่วนที่สามารถใช้เป็นบาร์หรือเป็นฟลอร์เต้นรำ ตอนนี้มีลูกค้าบางตา เพราะทุกคนอยากไปยืนดูแดนเซอร์อยู่ข้างบาร์

โลกแดนนั่งลงบนสตูลข้างกำแพงเพื่อดูความวุ่นวาย คนเสิร์ฟที่ยืนอยู่หลังบาร์กำลังรินเหล้ามือเป็นระวิง สาวเสิร์ฟพวกนี้ถูกออกแบบไว้ให้ดึงดูดใจลูกค้า โลกแดนกวาดตามองลูกค้า มันได้ผลดี แต่จะนานแค่ไหนเรื่องแบบนี้จะซาลง ไม่ช้าก็เร็ว และถ้ามันไม่ซาลงล่ะ ลูกค้าแบบไหนจะถูกดึงดูดเข้ามาในนี้เมื่อชาวแพร่กระจายออกไป

เสียงเพลงเปลี่ยนไป บาร์เทนเดอร์ผสมบลอนด์กระโจนกลับขึ้นบนบาร์ โลกแดนกวาดตามองผู้คนแล้วส่ายหน้า เด็ฟ เพื่อนยาก นายเจอปัญหาใหญ่แล้ว แล้วส่ายตาเขาก็จับอยู่ที่ผู้หญิงคนหนึ่งข้างประตู เขาตัวแข็งทื่อ

เธอสวยจนน่าตะลึงเหมือนนางแบบและดาราหนัง เธอใส่กระ-